

Høringssvar til Sjøfartstilsynet regulering av yrkesdykking

Norges kystlinje og havområder har vært, og vil være vår viktigste inntektskilde i lang tid fremover. Gjennom flittige hender og kloke hoder, blir våre olje, mat og energi ressurser omgjort til inntekter som utvikler landet og resten av verden vi lever i.

Norge er en pådriver for bærekraftig industri internasjonalt, dette har bidratt til at miljø og sosiale faktorer spiller en større rolle i verden i dag.

Dykkebransjen har til nå vært delt mellom offshore dykking og innaskjærs dykking, hvor offshore har vært i forbindelse med oljeutvinning.

Vi ser nå andre næringer som beveger seg mot offshore, men hvem som har ansvaret for tilsyn og regelverk for dykking i denne næringen er utydelig.

Vi mener at så lenge dykking foregår innen Norges land og havområder, skal dykkere ha samme arbeidsforhold som de som jobber under arbeidsmiljøloven, de tar allerede en betydelig større risiko i de operasjonelle arbeidsforholdene. De er også med på å utvikle våre viktigste inntektskilder.

Som dykker må man være ekstremt tilpasningsdyktig.

Det er nye arbeidsoperasjoner, nytt utstyr, nye arbeidsforhold (sikt, strøm og bølger) i endring fra dag til dag. Det krever mye av hver enkelt for å hele tiden gjøre

tilpasninger for at jobben skal gjøres så effektiv og sikker som mulig. Dette må tas til hensyn når hviletider og skiftordninger skal reguleres.

Min erfaring av kultur i dykkebransjen, er at det er en enorm yrkesstolthet, hvor enkelte vil strekke seg veldig langt for å opprettholde sitt rykte som en «sterk dykker» ordtaket «You are only as good as your last dive» illustrerer dette på en perfekt måte. Dykkeren vil gjøre som han får beskjed om uansett. Dette er etter vår mening grunnen til at Arbeidstilsynets rapport mellom 2016-2018 viser at det er gitt pålegg i over 60% av utførte tilsyn.

Her vil også fartøy under fremmed flagg kunne føre til at dykkere blir ansatt på utenlandske kontrakter med liten jobbsikkerhet, det blir da veldig lett for en arbeidsgiver å ikke ta i bruk dykkere som «er vanskelige».

Det bør derfor være en tydelig og kompetanserik tilsynsmyndighet som er oppdatert, og som er nær på bransjen. Selskapene som leier inn dykketjenester bør stå som ansvarlig for at dykkingen foregår etter regelverket. Dykkerselskapene slipper da å måtte omgå loven for å være konkurransedyktig. Dykkeren vil få det nødvendige rammeverket for å få jobben gjort sikkert og effektivt gjennom hele sin karriere.

Det er for oss fåtall gjenværende nordsjødykkere trist å se at vi nå går mot det vi mener er et svekket vern av dykkere i denne «gråsonen». Vi klarer i dag å utføre metningsdykk under arbeidsmiljøloven, hvorfor skal da en som arbeider utenfor oljenæringen, men kanskje utfører nøyaktig det

samme arbeidet være underlagt et helt annet regelverk? Det skulle være unødvendig å måtte se en gjentakelse av historiske hendelser. Vi vil på det sterkeste anbefale at det nå tas vare på den verdifulle erfaring som foreligger fra blant annet (NOU 1989: 15 – Arbeidsmiljølovens virkeområde i petroleums- virksomheten) og Norges offentlige utredninger 2003:5 NOU, Pionerdykkerne i Nordsjøen (Lossius-utvalget).

NOU 2003:5 Lossius-utvalget skriver følgende på side 97 angående rettstilstanden for dykkerne under pionertiden:

sitat:

«Kommissjonen finner at myndighetene kan bebreides for ikke ha klart å samle seg om en felles linje i jurisdiksjonsspørsmålet i Nordsjøen.»

«Den direkte effekten av striden var at forvaltningen gjennom mange år brukte mye tid og krefter på intern strid i. I en slik situasjon er det vanskelig å tenke seg at forvaltningen samtidig kan ha hatt fullt fokus på sikkerhetsarbeidet i Nordsjøen som dermed sannsynligvis har blitt forsinket. Sannsynligvis har forsinkelsen i sikkerhetsarbeidet vært en medvirkende årsak til hendelser man har hatt på norsk sokkel.»

Dette er dyrekjøpte erfaringer fra pionertiden.

Vi må fortsette å være den som setter standarden for dykkesikkerhet internasjonalt.

Mvh

Eirik Silden

Tillitsvalgt for dykkere i Subsea 7